

Öt buborék meséje

7

Dany szárnyas röpte

– Sok gond lehet odalent, Mester – jegyezte meg Kejfel és beleszürcsölt vadszamócalevébe.

Fürkész mester aggódva nézte térképasztalát. Lombdomb királyság körül napok óta fagyos és színtelen volt minden, a főváros is, akár egy fáradt szív, igencsak lassan dobogott. Egyszerre fénylő buborék röppent ki a várból, és az ország legzordabb szeglete felé tartott. Lélegzetvisszafojtva lesték a gömbben kirajzolódó Dany alakját.

A kis sárkány éles szeme szomorúan pásztázta a fagyott földeket. A szürke és latyakos tájon a királyság apró, védtelen lényei után kutatott. Egyszer csak vörösös bunda villant a koromszín bokrok mögött. Rögvest aláereszkedett hát, és megpillantott egy fürge ujjú mosómedvepárt, amint bosszankodva talpálnak a fagyos, hideg úton.

– Nem, nem megyek vissza, Hilda! – közölte a mosómedve férj.

– Talán itt jobb, Herold? – kérdezte a felesége.

– Mindenhol jobb, mint Zenebonafalván, a sok ostoba között!

Dany ekkor szállt le közéjük és illedelmesen köszöntötte őket.

– Üdvözöllek benneteket, fürge ujjú mosómedvék! Dany vagyok Lombdombból.

Herold bosszús tekintettel végigmérte a sárkányt, majd így szólt.

– Nna, a királyság őrzője! Végre, hogy valaki méltóztatott a fővárosból ide fáradni! Hát így örködtök?

– Aj, Herold, már megint kezded? – lépett oda Hilda asszony. – Ne haragudj rá, nem volt az én uram mindig ilyen zsörtölődő. Mi világeletünkben Zenebonafalván akarunk élni, ez volt számunkra a világ legbékésebb kis szeglete. De mostanában olyan sok

veszekedés, civakodás történt, hogy már a mi türelmes szívünk se bírta, és útra kerekedtünk.

– Mindenhol sok a baj – ingatta szomorúan a fejét a sárkányfi. – Most tudtam csak jönni. Miért keltetek útra?

– Az történt, hogy a szárnyas kacér macskák megbízhatatlanok, a körmös medvék udvariatlanok – sorolta Herold –, a sárga szőrű ugró vakondok oktondiak, a süveges pockok meg...

– Az a baj, hogy mindenkinek egyszerre jutott eszébe, hogy mit nem szeret a másikban – vágott közbe Hilda asszonyság és körbemutatott –, és közben minden egyre szürkébb lett.

Valóban, furcsán színtelen volt minden. A hóból eltűnt a fehérség, a fenyőkből a zöld, a csipkebogyó elhagyta vörösét, még a zuzmók is elvesztették kékeszöld színüket.

Dany töprengve nézte a szürke latyakot, fenyőt és bokrokat.

– Itt valami szörnyű titok lappang. – Mondta fennhangon, majd hozzátette. – Azért jövök Zenebona falvára, hogy mindenkit a főváros oltalmába kísérjek a közelgő vész elől. De úgy látom, a baj hamarabb érkezett, ide kell békét hozni. Kérlek, kedves mosómedvék, ti vagytok a kerek világ legügyesebb ezermesterei és hárfásai!

Herold büszkén kihúzta magát és megropogtatta ujjait.

– Hah, az már igaz! Senki sem tud olyan fürgén vízi hárfázni, mint a mi népünk. De mélyen megsértettek bennünket azok a senkiházi, botfűlű falusiak. Még hogy én hamisan játszom?!

– Talán csak azért mondtak ilyet, mert megijedtek, hogy minden egyre hidegebb és szürkébb lesz – mondta békítőleg Dany. – Te viszont megmutathatod nekik, hogy nem félsz a nehézségtől. Gyertek velem vissza, hogy megmenthessük azt a kevéske örömet, ami még megmaradt a faluban!

Herold kérdőn feleségére nézett, aki fürgé ujjáival megcirógatta férje füle tövét, úgy kérlelte:

– Hercsikém, bízz a királynő küldöttjében, ha valaki, akkor te segíthetsz neki!

Így történt, hogy kis tanakodás után hárman baktattak a faluba vezető úton, nagyokat szippantva a friss levegőből. S mire Zenebonafalvára értek, Herold már olyan peckesen lépkedett, mint egy messze földön híres muzsikus.

